

Alena Libánská:
Konzervatoř Jana Deyla a Střední škola pro zrakově postižené v Praze
(Subkultura „Dejlák“ jako motivace pro indikované studenty k budoucímu
profesionálnímu hudebnictví)

Posudek vedoucího bakalářské práce

Alena Libánská u mne navštěvovala všechny etnomuzikologické předměty, mezi nimi i seminář terénní práce. Na něm se nejprve zabývala techno subkulturou, později si pro výzkum vybrala – především kvůli osobním vazbám – Konzervatoř J.D. pro zrakově postižené. V rámci semináře tam prováděla rok terénní výzkum, při němž si nejprve ujasňovala výzkumné otázky, později na ně hledala soustředěně odpovědi. Další rok strávila psaním práce. Díky relativnímu dostatku času mohla pročíst relevantní literaturu, vztahující se jednak k etno(muziko)logickému výzkumu včetně problematiky výzkumu tělesně postižených, jednak se seznámit s prameny k historii i současnosti péče o slabozraké a slepé. To využila v metodologické části 1. kapitoly a v kapitole 2 a 3.

Popis a výsledky vlastního výzkumu jsou v kapitole 4. V ní se věnuje různým aspektům života této subkultury (výzkumu prostoru, událostí a lidí), aby v procesu triangulace našla odpovědi na základní otázku, jak motivuje škola své studenty pro budoucí povolání. Výsledky prezentuje v 5. kapitole.

Nejzřetelnějším kladem této bakalářské práce je důkladná osobní ponořenost do tématu: Alena si téma vybrala na základě přátelství se slepou flétnistkou, a tak se jí všechny aspekty výzkumu velmi osobně dotýkaly. Promýšlela otázky metodologie, hodnocení kvality i etiky výzkumu. Při psaní o vlastním výzkumu pak objasňuje smysl jednotlivých výzkumných kroků a dochází k srozumitelným a věrohodným závěrům, týkajících se motivačních strategií v různých oblastech. (Škoda, že je nezmíní i v abstraktu, kam bezpochyby patří.)

Slabší stránkou textu jsou formulace: autorka jakoby nebyla úplně sjednocená s verbálním vyjadřováním, takže některé formulace působí vyloženě neobratně (např. „jsem se přihlásila do kurzu etnometodologický seminář...s. 8), někdy si neví rady s interpunkcí (s. 13, 14, 16...). Kromě toho je tu pár chyb či rozporů: zúčastněné pozorování není technika, ale metoda; rozhovor má nestrukturovanou formu, nikoli techniku (s. 12); na počátku deklaruje, že se nezajímá o počet absolventů, ale jen o strategie, ale na s. 9. se naopak vrací k počtům apod.

V zásadě se Aleně Libánské podařilo předvést zvládnutí řemesla, totiž použití kvalitativního výzkumu v etnomuzikologii. její práci doporučuji k obhajobě a navrhuji 35 – 37 kreditů.

PhDr. Zuzana Jurková, PhD.

Slaný 12. října 2008